

KARMENDÊN LÊNÊRÎNÊ YÊN GILLETTE

(bi çavê yên ku lînêrîn dîtin)

«Klînîkek nexweşan derman dike. Cîvakeke lînêrînê mirovan radigire.»

I. Karmendên hundir

Berî teknolojiyê, mirov hene.

Ezmûn dikarin bên gotin, lê nikarin bên spartin.

Em dikarin sed caran guh bidin çîrokekê, wê lêkolîn bikin, analîz bikin, tewra her hûnguliya wê fêr bibin. Lê ezmûn her tim tiştekî kesane dimîne. Tu kes nikare wê bide destê kesekî din, wek ku rêbernameyek tê dayîn.

Zanîn cuda ye.

Zanîn dikare bê parvekirin, veguhestin, hînkin.

Û dîsa jî, her tim wisa nabe.

Hin mirov zanîna xwe wek milkekî taybet diparêzin, ji tirsê ku derbaskirina wê tê wateya windakirina nirxa pêşeyî an berjewendiya aborî. Hinekên din, berevajî, fêm dikin ku nirxa rastîn a jêhatîbûnê dema tê parvekirin kêmtir nabe, lê mezintir dibe.

Teknolojî bi nûkirin û veberhênanan pêş dikevin.

Gelek kes tenê lêçûnê dibînin.

Yên ku bi rastî veberhênanê dikin tiştekî din dibînin.

Ew veberhênanê nakin da ku makîneyek, nermalavek an amûrek bikin.

Ew veberhênanê dikin da ku tiştê ku mirov bi saya wan dikarin bikin baştir bikin.

Vegera aborî gelek caran encamêk e.

Bawerî, pêbawerî û profesyonelîbûna ku tê hîskirin armancên rastîn ên rêwîtiyê ne.

Ji ber vê yekê sazî qet bi hejmara makîneyên xwe re yek nabe.

Sazî bi mirovên ku tê de dixebitin re yek dibe.

Bi amadekariya wan.

Bi şiyana wan a guhdarîkirinê.

Bi amadebûna wan a parvekirina tiştên ku dizanin.

Em dibin ew ên ku em in bi saya mirovên ku em rastî wan tên.

Her encam înzeya nedîtbar a kesekî hildigire ku tiştek fêrî me kir, şaşıyek rast kir, rêyek nîşanî me da, an bi tenê dema xwe da me.

Mirovên temenmezin vê rastiye baş dizanin.

Di nav taybetmendiyan wan ên herî biqîmet de sebir heye.

Bi diplomayekê nayê bidestxistin.

Di kursa perwerdeyê de nayê fêrbûn.

Ji ezmûnê, ji şaşıyan, ji li bendêmayînê û ji ceribandînên ku bi demê re hatine derbaskirin çêdibe.

Jêhatîbûneke bêdeng e.

Yek ji wan e ku kêr daran di CV-yekê de xuya dikin, lê gelek daran cudahiye dixin navbera pêşekarekî û mirovekî ku dikare lîstikêna yê din bike.

Ji ber ku berî teknoloji, prosedur û jêhatîbûnên pîşpor, her tim mirov hene.

Û ew in ku wateyê didin her tiştê din.

Kesên ku di saziyeke tenduristiyê de digerin gelek daran heman in.

Fîzyoterapîst.

Ergoterapîst.

Hemşîre.

Karkerên lênêrînê.

Karmendên îdarî.

Ne wek peywîr.

Ne wek rol.

Wek hebûneke mirovî ya domdar.

Ew in ku her roj pêşwaziyê dikin, guhdarî dikin, piştgirî didin, organîze dikin, cesaretê didin û hevaltiya rêya wan dikin ku hewl didin vegehin jiyanê xwe.

Bextewariyek e ku meriv wan nas bike, bi wan re biaxive, çîrokên wan bibihîze û yê xwe vebêje.

Ji ber ku rehabilitasyon qet ne rêyeke takekesî ye.

Encama gelek jêhatîbûnan e ku bi hev re ber bi armanceke yekane ve dixebitin.

Jêhatîbûn laş derman dike.

Hebûn alîkariya domandina rêyê dike.

II. Epîlog

Berî her tiştî mirov: yê mayî dikarin li bendê bimînin.

III. Rûpela nivîskar

Ev berhem bi siparîş nehatiye nivîsandin.

Nehatiye firotin.

Ji bo armancên bazirganî nehatiye çêkirin.

Hatiye nivîsandin da ku şahidiyê bide nirxa rehabilitasyonê, rûmeta mirovî û têkiliya di navbera mirovan de.

Tenê heqê ku tê xwestin dolarekî sembolîk e — ne wekî bihayê berhemê, lê wekî şahidiya peywireke hevpar ji bo çandeke lênêrîn, hêvî û berpirsiyariyê.

Ferdinando